

дветъ ржце на корема си, притискаше го и пъшкеше. Лицето ѝ бѣ се сбърчило отъ страдание.

Кайчо бързо се опомни. Стана му жално за маймунката и каза:

— Болничка ли си, Зизи? Нищо, нищо, ще ти мине. Влѣзъ да ти дамъ ва-ле-ри-янъ.

Като чу думата „валериянъ“, маймунката започна още по-силно да пъшка. Тя излѣзе почти прегърбена на две въ стаята и се запжти право срещу леглото, предъ което се изправи за мигъ, съобрази, че е високо за нея, подскочи сръчно, като се подпираше съ дветъ си ржце, и се изтегна на него като тежко боленъ човѣкъ.

Кайчо отвори аптекката. Отъ първото шишенце, което му попадна на ржка, той налѣ въ една кафяна чаша малко и го подаде на маймунката. Тя изпи лѣкарството.

Полека-лека очитѣ ѝ започнаха да се затварятъ! Ржцетѣ ѝ се отпуснаха. Дишането стана равномерно. Тя заспа дълбоко.

Тогава Кайчо я зави съ одеало презъ глава, дотътри единъ столъ до леглото и седна на него да пази болната, тъй както правѣше майка му, когато той боледуваше.

Но изведнажъ, кой знае

защо, стана му страшно. Полека-лека на прѣсти той се измъкна отъ стаята и излѣзе чакъ на двора. Тукъ видѣ своето другарче Вѣнцо и забрави съвсемъ за маймунката.

Когато майката на Кайча се завърна вжщи, още отъ вратата тя извика нѣжно: „Кайчо, излѣзъ, маминото, да видишъ, какво съмъ ти донесла!“ И тя извади отъ чантата си една фотография на маймунка, съ бомбе, очила и въ реденготъ. Подъ фотографията бѣ напечатано: „Смѣшникътъ Зизи“.

Като не получи отговоръ отъ детето си, майката влѣзе малко обезпокоена въ стаята. „Бедничкото ми, заспало е!“, каза си тя и пристжпи на прѣсти до леглото, надигна покривката откъмъ тази страна, дето се очертаваше главата, но изведнажъ изписка като луда.

А въ това време презъ отворения прозорецъ долиташе тревоженъ гласъ откъмъ площада: „Зизи, Зизи, де си, Зизи? Ало, Зизи!“

Майката на Кайча надникна презъ прозореца и извика на единъ високъ господинъ, който се луташе насамъ-натамъ и непрестанно викаше: „Зизи, Зизи!“

— Ако търсите вашата маймунка, заповѣдайте, тя е у насъ!